

Regeringen arbejder på at ofre vore soldater for bevarelsen af det amerikanske tyranni i Irak.

Da USA invaderede Irak, slagtede dens indbyggere, jævnedes dens byer med jorden og dømte de resterende områder til slaveri og håbløshed, udtalte regeringen ikke et eneste protest-ord/ord i protest over for USA. Selv da hele verden kaldte til at de amerikanske styrker skulle trække sig ud af Irak, efter at verden bevidnede de absolutte beviser på den amerikanske tortur og mishandlinger af muslimerne, forholdt regeringen sig tavs. I virkeligheden var der ikke intet, der kunne bryde regeringens tavshed, som kun fandt sted efter at muslimernes vrede råk nåede højdepunktet. Og selv derefter afviste regeringen at kritisere den brutale amerikanske besættelse, og nøjedes med en simpel kommentering af de offentliggjorte billeder. Den 2. maj 2004 e.Kr. udtalte udenrigsministeriets talsmand, Mas'ud Khan: "Vi blev forskrækket, da vi så disse frygtelige billeder".

Til trods for dette, nøjedes regeringen ikke med den manglende fordømmelse af den amerikanske besættelse, men forsvarede det amerikanske krav om at bevare sine styrker i Irak under dække af FN over for verdensopinionen. Den 12. april 2004 e.Kr., ytrede præsident Bush sig om behovet for en ny resolution fra FN's Sikkerhedsråd, som tillader militærstyrkernes forbliven i Irak til efter den 30. juni. Kun to dage efter erklærede udenrigsministeriets talsmand over for verden at Pakistan tager USA's forslag i betragtning; for nyligt sagde han: "Vi har modtaget en anmodning fra USA om at sende styrker for at beskytte FN's opgave, når den påbegynder... og vi er i gang med at studere denne anmodning". Udenrigsministeren, Faisal Saleh Hayat, slog fast at Pakistan stadig er parat til at sende sine styrker for at assistere den amerikanske besættelse, selv efter at Spanien har vedtaget en beslutning om at trække deres styrker ud af Irak den 18 april. 'Dawn'-avisen offentliggjorde den 27. april 2004 e.Kr. at "Ifølge en udtalelse fra indenrigsministeren, Makdum Sayid Faisal Saleh Hayat, til 'Dawn'-avisen, vil Pakistan sende sine styrker til Irak, hvis FN anmoder om dette". Mens USA blev udsat for international kritik pga. dens fortsatte militære tilstedeværelse, udtrykte Musharraf og Jamalis regering på denne baggrund deres støtte til USA og dens plan om at forblive i Irak under FN's dække.

Efterfølgende forsøgte regeringen at samle opbakning i selve FN for at omdanne Bush's forslag til en faktisk kendsgerning i form af en resolution. Straks efter Pakistans overtagelse af ledelsen i Sikkerhedsrådet for maj-måned, annoncerede regeringen afholdelsen af et specielt møde den 17. maj, under ledelsen af Pakistans udenrigsminister, Khurshid Mahmud Kasuri, vedr. FN's militære operationer i verden. Derefter mødtes den amerikanske udenrigsministers medhjælper, Christina Rocca, med Kasuri den 11. maj, for at bekendtgøre detaljerne af FN's resolution, som USA foreslog. Den 12. maj offentliggjorde det pakistanske udenrigsministerium følgende i en meddelelse: "Christina Rocca gav et resumé til udenrigsminister Kasuri omkring den amerikanske plan for at få udstedt en ny resolution i forbindelse med Irak, som de har til hensigt at fremsætte for Sikkerhedsrådet". Endeligt mødtes Kasuri med FN's Generalsekretær, Kofi Annan, den 17. maj og afleverede officielt spørgsmålet vedr. den militære tilstedeværelse i Irak (Pressemeddelelse nr. 55/2004 vedr. Pakistans permanente diplomati i USA). Således, samtidig med at USA stod over for en slutdato den 30. juni for at trække sine styrker, arbejdede Musharraf og Jamalis regering sammen med USA på udstedelsen af en ny resolution fra FN, der tillader forlængelsen af den militære besættelse af Irak.

Dette er Musharraf og Jamalis bestræbelser for at sikre fortsættelsen af den brutale amerikanske besættelse af Irak. I realiteten var det forventet at Musharraf og Jamali opførte sig på den måde, da de ytrede deres standpunkter længe før de seneste begivenheder. Musharraf afslørede sin accept af princippet om at sende pakistanske styrker til Irak for at assistere de amerikanske besættelsesstyrker for ca. et år siden, efter hans møde med præsident Bush i Camp David. D. 24 juni 2003 sagde Musharraf i et interview med Ted Koppel fra den amerikanske tv-station ABC NEWS: "Han (Bush) talte om Irak-problemet og vi diskuterede spørgsmålet vedr. de pakistanske styrker. Principielt accepterede vi... ja, Pakistan har kunnen til at sende måske mellem 8 til 10 tusinde styrker". Ligeledes talte Musharraf om at lede efter en undskyldning for at sende disse styrker for derved at afværge muslimernes vrede. Han tilføjede: "Sagen er mere relateret til den muslimske verdens opfattelse, og vi skal undersøge om det er muligt at dække sagen gennem FN eller under dække af OIC eller måske GCC, dette er hvad vi undersøger".

Hvad angår Musharraf's premierminister, Jamali, så har han beroliget USA, under sit besøg dertil, med at han vil evne at overskride parlamentets opposition mod at sende pakistanske styrker til Irak. Den 6. oktober 2003 e.Kr., sagde Jamali foran UPI: "Folk siger at parlamentet modsætter sig mange ting... det vil hjælpe os at vi modtager en anmodning fra Irak (om at sende styrker). Jeg håber, at denne sag bliver løst på en positiv måde".

O muslimer i Pakistan;

Muslimernes regenter er ikke villige til at sige et eneste ord til forsvar for muslimerne, som er underlagt besættelsen, til trods for at de har modige muslimske styrker og rigelige ressourcer til rådighed. I stedet for at de bevæger sig for at beskytte muslimernes liv og ejendom, stræber de efter at sikre succes af kuffars overgreb gennem at forsyne kuffar, først med militærbaser og lufrum, der gør det muligt for dem at føre angreb; og dernæst gennem politisk støtte og at forsyne dem med muslimske styrker, der konstituerer et dække for deres besættelse. Det er uden tvivl disse regenter, som mobiliserer den islamiske ummahs militære, økonomiske og politiske ressourcer på en måde, der gør det muligt for vore fjender at invadere og besætte vores lande, det ene efter det andet.

Er tiden ikke inde til at I reetablerer khilafah-staten således, at vi bliver regeret af en leder, der arbejder på at mobilisere vores soldater og ressourcer for at sikre muslimerne mod kuffars overgreb og ydmygelse? Sandelig, var det sådan i khilafah-æraen, da Muhammad Bin Qasims (må Allah være ham nådig) hær drog ud fra Baghdad for at redde jeres forfædre fra tyrannen Raja Zahirs undertrykkelse. Nu hvor jeres muslimske brødre og søstre bliver udsat for den amerikanske tyran, vil I da ikke røre jer for at opfylde jeres pligt over for dem? Hizb ut-Tahrir kalder jer til at reetablere Khilafah Rashidah, så i på ny får en leder, der leder jeres muslimske hære for beskyttelsen af alle muslimer fra kuffars tyranni samt for at ophøjne Allahs (swt) ord.

«

»

”Imamen (dvs. kaliffen) er sandelig et skjold, man kæmper bag, og beskytter sig ved”.

15 Rabi' Al-Thani 1425 H.

4. juni 2004 e.Kr.

**Hizb ut-Tahrir
Pakistans Wilayah**